

Midfaste

Vi holder stadigvæk gudstjenester som følger gudstjenesteplanen i vores kirker. Gudstjenesterne vil være i forkortet form og deltagerantallet begrænset. Sammen reflekterer vi over søndagens tekst, lytter til musik, beder fadervor og velsignelsen lyses. Formen kan variere fra gang til gang.

Her modtager du refleksionen, som vi tager udgangspunkt i denne søndag. Teksten til Midfaste søndag som den står i 2020-oversættelsen fra Johannesevangeliet kapitel 6 vers 1-15:

Så tog Jesus til Galilæa og sejlede over på den anden side af Genesaret Sø, der også bliver kaldt Tiberiassøen. Mange mennesker fulgte efter ham, fordi de så de tegn, han gjorde, når han helbredte de syge. Jesus gik op på et bjerg og satte sig der sammen med sine disciple. Det var kort tid før jødernes påskefest.

Jesus løftede blikket og så det hav af mennesker, der var på vej op mod ham, og sagde til Filip: »Hvor kan vi købe brød nok, så alle de mennesker kan få noget at spise?« Han vidste godt selv, hvad han ville gøre, så han spurgte i virkeligheden for at sætte Filip på en prøve. »Selvom vi så købte brød for en hel årsløn, ville det ikke være nok til, at folk fik bare en lille bid hver,« svarede Filip. Andreas, der var Simon Peters bror og en af Jesus' disciple, sagde: »Her står der et barn med fem brød og to fisk, men det er jo langt fra nok til så mange.« Jesus sagde: »Sørg for, at alle sætter sig ned.« På stedet var der græs over det hele, og de omkring 5.000 mand satte sig. Så tog Jesus brødene, bad en takkebøn og delte dem ud. Bagefter gjorde han det samme med fiskene, og alle fik, hvad de kunne spise. Da de var blevet mætte, sagde han til disciplene: »I skal samle resterne sammen, så der ikke går noget til spilde.« Det gjorde de og fyldte 12 kurve med brødstykker; så meget var der tilovers af de fem brød.

Folk forstod, at Jesus havde vist dem et tegn, og de sagde til hinanden: »Han er den profet, vi har ventet på.« Det fik Jesus til at indse, at de havde tænkt sig at tvinge ham til at blive deres konge, og han gik længere op ad bjerget for at undgå dem.

Midfaste

Man kan ikke se det, når man kører forbi præstegården i Tulstrup på grusvejen, men da der i stillingsopslaget til mit embede stod, at der hører en parklignende have til boligen, er det ikke for meget sagt. Men mindre kan også gøre det, for at få en erfaring af den overflødighed, som naturen kan være for os. I år har jeg kastet mig ud i at dyrke kartofler. Men man behøves ikke at dyrke kartofler for at have en referenceramme, for den tekst vi hører i dag. Mindre kan gøre det, man behøves blot at kigge ud af vinduet for tiden, for at se naturens gang.

Teksten bliver populært kaldt bispisningsunderet, hvor Jesus med blot fem brød og to fisk bispiser en menneskemængde på 5000 mand. Banalt sagt, så er bispisningsunderet en parallel til det man gør, når man sætter kartofler. Man lægger én kartoffel i jorden, for at den skal blive til mange og mætte flere end den ene kartoffel. Det er banalt, men der er også en sandhed gemt i eksemplet, som jeg tror er trængt, i den tid vi lever i. For det er nemlig sådan, at der ikke kan ske en opstandelse uden død. Det gælder både i forhold til kartofler og livet generelt.

Når man lægger kartofflen i jorden går den til grunde, for at opstå, så der er mad til flere. Men det samme gør sig gældende i vores indre liv. Hvis vi holder alt for fast på vores eget og ikke er villige til at give slip, så noget kan dø, for at noget andet – og mere! – kan opstå, så stagnerer livet. Det er kort sagt det, som påsken minder os om år efter år. At død og opstandelse er grundlæggende elementer i livet, som hænder og som vi ikke har magt over. Det er den lille opstandelse mellem mennesker, sammen med håbet om den store opstandelse, når vi engang ikke er hér mere.

Det er ikke særlig smart i en selvudviklingskultur, ikke at kunne gøre noget, for at opnå noget. Men det er ikke desto mindre det, som er præmissen på mange områder i livet. At livet vokser frem mellem hænderne på os, når vi er åbne for det.

Glædelig søndag!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen